DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.181/2018/4.

A Debreceni Ítélőtábla a felszámoló szervezet neve (Cg. …, felszámoló szervezet címe, felszámolóbiztos: L.Z. - felszámolóbiztos címe) felszámoló szervezet megbízásából eljáró dr. Nyíri István ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt felperes neve (Cg. …, felperes címe) felperesnek - a dr. Gaál Zsolt ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt I. r. alperes neve (I. r. alperes címe) I. r., a Dr. Kiss János Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: dr. Kiss János ügyvéd) által képviselt II. r. alperes neve (II. r. alperes címe) II. r. és III. r. alperes neve (III. r. alperes címe) III. r. alperesek ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2018. április 10. napján kelt 1.G.40.082/2017/37. számú ítélete ellen a felperes 43. sorszámú fellebbezése alapján, az alulírott napon - tanácsülésen - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 31 750 (Harmincegyezer-hétszázötven) Ft másodfokú perköltséget, és az államnak - az illetékhatóság felhívására - 48 000 (Negyvennyolcezer) Ft állam által előlegezett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az I. r. alperes 2013. március 14-től 2014. szeptember 11-ig, a II. r. alperes 2013. július 18-tól 2014. április 14-ig, a III. r. alperes pedig 2014. szeptember 11-től 2014. november 19-ig önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezetője volt a 2014. november 19-i kezdő időponttól felszámolási eljárás alatt álló felperesi gazdasági társaságnak.

A felperes nevében a felszámoló a 2017. július 21. napján előterjesztett keresetében a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy „az alperesek - a felszámolás alá került felperes korábbi ügyvezetőiként - vezetői kötelezettségüket megszegve jártak el, és emiatt az adós vagyona 212 135 000 Ft-tal csökkent."
Kérte az alpereseknek egyetemlegesen 140 700 837 Ft vagyoni biztosíték adására kötelezését is.
A végleges keresetében az I. r. alperes felelősségének a megállapítását egyrészt amiatt kérte, hogy az ügyvezetői tisztség elfogadásával azonos napon (2013. március 14-én) - annak tudatában, hogy a felperes fizetésképtelenséggel fenyegető helyzete fennáll - a T. Kft. cégvezetőjeként aláírta az I. Zrt-vel azt az „üzletrész adásvételi szerződés, valamint engedményezési okirat" megnevezésű

megállapodást, amelynek I. f) pontja elfogadásával lemondott a felperest az I. Zrt-vel szemben megillető 82 627 000 Ft kártérítési igényről. Ezzel a felperesnek „ebben az értékben vagyoni hátrányt okozott, illetve ebben az értékben meghiúsította a hitelezői igények kielégítését."
Kereseti tényállítása szerint a felperes ellen a T. végrehajtást kérő kérelmére 2012-ben indult végrehajtási eljárásban a végrehajtó az adós tulajdonában lévő … külterület …/32/A. és …/32/B. helyrajzi számú ingatlanokat a T-G. Kft. végrehajtást kérői jogutód, mint árverési vevő részére értékesítette: a …/32/A. helyrajzi számú ingatlanra 50 000 000 Ft-ban, a …/32/B. helyrajzi számú ingatlanra 15 000 000 Ft-ban megállapított becsértékkel megegyező vételáron.
A végrehajtást kérő a végrehajtás keretében megszerezte a felperes által az ingatlanokon 212 135 000 Ft bekerülési értéken megvalósított terményszárító üzemet is.
A végrehajtási eljárás alatt az I. és a II. r. alperesek „kötelezettségszegő magatartást folytattak, a felperes érdekeit a végrehajtásban nem képviselték."
Az I. és II. r. alperesek annak ellenére, hogy a T. Kft. a felperessel 2012. szeptember 17-én megkötött „Kölcsönszerződés és együttműködési megállapodás" alapján még le nem járt követelésre alapozta a végrehajtási eljárást, kifogással nem éltek, a végrehajtás megszüntetése iránt pert nem indítottak, pedig erre a Vht. alapján lehetőségük lett volna.
Ezen kívül a végrehajtási eljárásban nem terjesztettek elő kifogást a végrehajtó becsérték közlésével kapcsolatban sem, noha a Vht. alapján erre is lehetőségük lett volna. Az I. és II. r. alperesek kötelezettségszegő magatartása következtében a felperes vagyona 147 135 000 Ft-tal csökkent.
Az I. r. alperes felelőssége megállapítását amiatt is kérte, hogy vezető tisztségviselője volt a T-G. Kft-nek is, amely az ellene folytatott végrehajtási eljárásban a végrehajtást kérő jogutódja lett, így az I. r. alperes a végrehajtási eljárásban ellenérdekű félként járt el, ami a vezetői felelősségének megállapítását önmagában is megalapozza.

A III. r. alperes vonatkozásában a Cstv. 31. § (1) bekezdés a), b), és d) pontjaiban foglalt törvényi kötelezettségek megszegésével elkövetett mulasztásra alapozva kérte a felelősség megállapítását. Állítása szerint III. r. alperes az iratokat a felszámolónak nem adta át, az ügyek állásáról nem tájékoztatta, kötelezettségszegő magatartásával pedig hozzájárult a felperes vagyoni helyzetével kapcsolatban az I. r. és II. r. alperesek által elkövetett mulasztások leplezéséhez és végeredményben a hitelezői igények kielégítését megakadályozta.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 95 250 Ft, a II. és III. r. alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak pedig 63 500 Ft perköltséget, az államnak - az adóhatóság külön felhívására - 36 000 Ft le nem rótt eljárási illetéket.

Az ítéletben megállapított tényállás szerint a keresetben megjelölt időpontokban az alperesek ügyvezetői voltak a felszámolás alatt álló felperesnek.

I.

A felperes 2012. szeptember 17. napján adósként kölcsönszerződés és együttműködési megállapodás megnevezésű szerződést kötött a T. Kft.-vel, mint hitelezővel. A szerződésben a hitelező arra vállalt kötelezettséget, hogy az adós számára a működési és finanszírozási kiadásaihoz igazodóan biztosítja a kiadások fedezetét tulajdonosi kölcsön formájában, illetve a hitelező az együttműködés keretében az adóssal szemben áruszállításból vagy szolgáltatásból keletkező követeléseit tulajdonosi kölcsönné alakítja.
A T. Korlátolt Felelősségű Társaság végrehajtást kérő 2012. december 14. napján terjesztett elő végrehajtás elrendelése iránti kérelmet a felperessel szemben a …/Ü/…/2010/1. ügyszámon

közjegyzői okiratba foglalt eszközfinanszírozási kölcsönszerződésből eredő 96 201 536 Ft összegű, a 2012. november 23. napjáig számított kamattartozást is magában foglaló követelés behajtása iránt. Egyidejűleg kérte annak megállapítását, hogy e követelés vonatkozásában az U. Zárkörűen Működő Részvénytársaság jogutódja lett a 2012. november 26. napján kelt engedményezési szerződés alapján.
Dr. F.K. közjegyző a 2013. február 7. napján kelt …/…/2012/5. számú végzéssel a jogutódlás tényét megállapította.

A felperes tulajdonát képezték a H. külterület …/32/A. és a …/32/B. helyrajzi számú felülépítményi ingatlanok, melyekhez földhasználati jog kapcsolódik a …/32. helyrajzi számú ingatlan terhére. A felperes a …/32/A. helyrajzi számú ingatlanon szárító, a …/32/B. helyrajzi számú ingatlanon tisztító berendezést létesített. A felperes által kiállított állományba vételi bizonylat szerint a 2009-ben gyártott és 2010. április 20. napján állományba vett terménytisztító és szárító berendezés nyilvántartásba vételi értéke bruttó 223 271 272 Ft, leírási kulcsa pedig 14,5% volt. 2011. szeptember 21. napján I.Gy. ingatlanforgalmi igazságügyi szakértő a felperes könyvelését végző S. Kft. (B., N. u. 54.) megbízása alapján készített ingatlanforgalmi szakértői véleményt a H. külterületi …/32., …/33., …/32/A. és …/32/B. helyrajzi számú ingatlanok tehermentes együttes műszaki értékéről, melyet 2011. szeptember 20. napjára 467 000 000 Ft-ban határozott meg. Rögzítette, hogy a 4 ingatlant egy egységként kezelte és együtt értékelte, mivel azok egy komplexumot alkotnak, azonban a …/32. és az arra való bejutást szolgáló …/33. helyrajzi számú ingatlanok tulajdonosa nem a felperes. A magánszakértői vélemény a szárító és tisztító berendezések elhelyezésére szolgáló ingatlanok értékét 223 300 000 Ft fajlagos újraelőállítási költség alapulvételével és -5%-os műszaki avulást figyelembe véve 212 135 000 Ft-ban határozta meg.
A végrehajtási eljárásban további jogutódlás történt, végrehajtást kérőként a T-G. Kft. lépett az eljárásba.
A végrehajtási eljárásban érvényesített összes követelés 211 289 586 Ft volt.
2013. december 4. napján a végrehajtó a végrehajtást kérő, mint árverési vevő részére értékesítette a H. külterület …/32/A. helyrajzi számú ingatlant 50 000 000 Ft, a H. külterület …/32/B. helyrajzi számú ingatlant 15 000 000 Ft árverési vételár ellenében, ami mindkét esetben megegyezett a kikiáltási árral.
A N. … Megyei Adóigazgatósága a 2014. május 5. napján kelt … és … számú fizetési meghagyásaiban a …/32/A. helyrajzi számú ingatlan forgalmi értékét 50 000 000 Ft-ban, a …/32/B. helyrajzi számú ingatlan forgalmi értékét 15 000 000 Ft-ban állapította meg az árverés időpontjára.

II.

2013. március 14. napján üzletrész adásvételi és engedményezési szerződés jött létre az I. Zrt. mint eladó és engedményező, valamint a T. Kft., mint vevő, és mint engedményes között. A szerződésben a felek kölcsönösen megállapították, hogy az I. Zrt. tulajdonosa a felperes 3 340 000 Ft névértékű, a társaság 33,4% mértékű tulajdonrészét megtestesítő üzletrészének, de az I. Zrt. gazdasági kapcsolatban is van a felperessel, amelynek keretében
- 2009 július 12-én - a 50 000 000 Ft összegre - kölcsönszerződés,
- 2009. október 2-án az I. Zrt., a felperes, valamint az A. Kft. között együttműködési szerződés,
- 2010. április 9-én az U. Zrt., mint opciós jogosult, valamint az A. Kft., I. Zrt. és a felperes között opciós jogot engedő megállapodás,
- 2010. április 9-án az U. Zrt. javára az I. Zrt. tulajdonát képező, a felperesi Kft.-ben meglévő 3 340 000 Ft névértékű üzletrészre, a …/Ü/…/2010/1. számú közjegyzői okiratba foglalt üzletrészt terhelő zálogszerződés,

- ugyanezen okiratba foglaltan készfizető kezesi szerződés jött létre, melyben az I. Zrt. kezességet vállalt a felperes U. Zrt.-vel szemben fennálló tartozásáért a teljes tartozás egyharmadának összegéig.
A készfizető kezességvállalás alapján az U. Zrt. 2012. október 4. napján 49 832 197 Ft összegű követelést érvényesített az I. Zrt. készfizető kezessel szemben, akinek ugyanilyen összegű megtérítési igénye keletkezett a felperessel szemben.
Ezen kívül a 2009. október 26. napján létrejött adásvételi szerződés alapján az I. Zrt.-nek 9 589 Ft vételár követelése áll fenn a felperessel szemben.

A 2009. július 12-én létrejött - és 2010. január 4-én, illetve 2010. december 28-án módosított - kölcsönszerződésből eredően az I. Zrt.-nek a felperessel szemben 50 000 000 Ft összegű tőkekövetelése állt fenn, melyből 2011. december 31. napjáig lejárt 15 000 000 Ft, 2012. december 31. napján pedig további 15 000 000 Ft összegű tőketartozás. Megállapították továbbá a felek, hogy az A. Kft., illetve a Terményszárító és R. Kft. 2012. november 12. napján összesen 121 969 000 Ft kártérítési igényt terjesztett elő a 2009. október 2. napján létrejött együttműködési szerződés megszegésének jogcímén, amely igényt az I. Zrt. vitatott.
Rögzítették azt is, hogy az I. Zrt. pert indított a M. Kft. ellen 1 935 000 Ft és járulékai iránt a …-i Járásbíróság előtt, amely per közös kérelem alapján történő megszüntetésére vállaltak kötelezettséget a felek.
Megállapították továbbá, hogy az U. Zrt. jogosult felperessel szembeni követelése 2012. november 26. napján a T. Kft.-re engedményezésre került. A megállapodásban a felsorolt okiratok tartalmát a felek elismerték, megállapodtak a 3 340 000 Ft névértékű üzletrész 2 000 000 Ft összegű vételár ellenében történő értékesítéséről. Megállapodtak továbbá arról, hogy az I. Zrt. mint engedményező a T. Kft.-re engedményezi a felperessel, mint kötelezettel szemben fennálló követeléseit azok minden járulékával együtt, ezek között a 49 832197 Ft összegű megtérítésű igényt, a 9 589 Ft vételár követelést és az 50 000 000 Ft összegű kölcsönkövetelést, melyből 30 000 000 Ft lejárt tartozás. Az engedményezett követelések összegét 99 841 786 Ft-ban állapították meg, annak vételárát 40 000 000 Ft-ban. A megállapodásban a T. Kft. kötelezettséget vállalt arra, hogy az okirat aláírását követő 3 napon belül a felperes, illetve az A. Kft. ezen időpontig megválasztandó ügyvezetője lemond a többek között 2012. november 12. napján bejelentett kártérítési igényről.

Az elsőfokú bíróság a tényállásban rögzítette azt is, hogy 2009. október 2-án az I. Zrt. mint integrátor képviseletében P.I. területi igazgató, valamint a felperes, mint terményszárító és az A. Kft., mint raktározó együttműködési megállapodást kötöttek. A megállapodást az I. Zrt. részéről aláíró P.I. területi igazgató a megállapodás megkötésére kiterjedő képviseleti joggal nem rendelkezett. A feleknek valódi szerződési szándéka nem volt, a későbbiekben a megállapodás alapján teljesítésre nem került sor.

III.

A felperes felszámolását a …-i Törvényszék 2014. november 19-i kezdő időponttal rendelte el. A III. r. alperes teljesítette a Cstv. 31. §-a szerinti irat- és vagyonátadási kötelezettségét a felszámoló felé. Ennek keretében átadta a tevékenységet záró mérleget, a záró bevallásokat, illetve azokat benyújtotta az adóhatósághoz, továbbá tájékoztatást adott a felszámolónak az adós ellen korábban indult végrehajtási eljárással kapcsolatban.

Az elsőfokú bíróság ismertette a felperes kereseti kérelmét.

Rögzítette, hogy azt az állítását, hogy a T. Kft. nem lejárt követelésre alapozta a végrehajtási eljárást, arra alapította, hogy a T. Kft. 2012. szeptember 17. napján kelt „kölcsönszerződés és együttműködési megállapodás" megnevezésű szerződésben vállalta évi 200 000 000 Ft keretösszegig a felperes kiadásainak a finanszírozását akként, hogy a kölcsön lejárata 2017. június 30. napja. Ebből következően a felperes álláspontja szerint az alperesnek csak évi 200 000 000 Ft keretösszeget meghaladóan keletkezhetett volna lejárt tartozása a T. Kft.-vel szemben. Hivatkozott a T. Kft. 2012. évi főkönyvi nyilvántartására, amelyben a követelést hosszú lejáratú követelésként szerepeltette.
Az I. r. és II. r. alpereseknek a becsérték megállapítás elleni kifogás előterjesztésének elmulasztásával megvalósított kötelezettségszegésével kapcsolatban állította: a végrehajtó annak ellenére állapította meg a H. …/32/A. helyrajzi számú ingatlan becsértékét 50 000 000 Ft-ban, a …/32/B. helyrajzi számú ingatlanét pedig 15 000 000 Ft-ban, hogy az állományba vételi bizonylat tanúsága szerint a terményszárító bekerülési értéke 223 271 272 Ft volt, illetve I.Gy. igazságügyi szakértő a terményszárító üzem értékét 212 135 000 Ft-ban határozta meg. Az I. r. és II. r. alperesek kötelezettségszegő magatartása következtében a felperes vagyona 147 135 000 Ft-tal csökkent. A felperes arra is hivatkozott, hogy a végrehajtási eljárásban a végrehajtást kérő jogutódja a T-G. Kft. lett, amelynek vezető tisztségviselője szintén az I. r. alperes volt, így a végrehajtási eljárásban ellenérdekű félként járt el.
A felperes arra is hivatkozott, hogy Igazságügyi Minisztérium Céginformációs Szolgálatának adatai alapján megállapítható, hogy a III. r. alperes a felszámolás kezdő napját megelőző napra készített beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségét nem teljesítette, illetve a N. ebev portáljának adatai szerint a III. r. alperes a felszámolás kezdő napját megelőző napra nem készített és nyújtott be záró adóbevallást. A III. r. alperes nem teljesítette a Cstv. 31. § (1) bekezdés d) pontja szerinti kötelezettségét, mivel nem tájékoztatta a felszámolót a felperessel szembeni végrehajtási eljárásokról, az ezzel kapcsolatban folyamatban levő perekről, és ezek iratanyagát a felszámolónak nem adta át, bár ezek az eljárások felperes vagyonát meghatározó módon befolyásolták.
Állította, hogy 2013. március 14. napján (az I. r. alperes ügyvezetői tisztségének elfogadásakor) a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet már bekövetkezett. Az I. r. alperes erről a helyzetről tudomással bírt, hiszen ekkor már folyamatban volt a végrehajtási eljárás, melyben a végrehajtást kérő T. Kft. törvényes képviselője volt az I. r. alperes. Mivel az I. r. alperes a végrehajtási eljárásban a végrehajtást kérőt, a T. Kft.-t illetve később a T-G. Kft.-t is képviselte - aki egyben a végrehajtási vevő is volt - nem tudta és nem is képviselte a felperesi gazdasági társaság érdekeit.
A felperes a felelősség alapjául szolgáló tények körében kiegészítette a nyilatkozatait azzal, hogy az I. r. alperes a tisztsége elfogadásával azonos napon aláírt üzletrész adásvételi, valamint engedményezési szerződés megkötésekor tudomással bírt arról, hogy az I. Zrt. által engedményezett követelés egyik eleme, 49 832 197 Ft az I. Zrt.-nek a felperes helyett történt kezesi teljesítéséből eredő igénye. Ugyanakkor a megállapodásban az I. Zrt.-vel szembeni 121 969 000 Ft kártérítési igényből 82 627 000 Ft összegű követelésről az I. r. alperes lemondott. Ezzel a felperesnek ilyen összegű vagyoni hátrányt okozott, illetve ilyen összeg erejéig meghiúsította a hitelezői igények kielégítését.
Az I. r. alperesnek ismernie kellett az ingatlanok forgalmi értékét, a rendelkezésre álló szakértői véleményen túl a felperes beszámolóiban is szerepelt ez az összeg. A szakértői véleményt a S. Kft. rendelte meg, melynek I. r. alperes 2012. június 2. napjától jelenleg is cégvezetője, ezért ilyen minőségben is ismernie kellett a szakértői véleményben megállapított forgalmi értéket.
A II. r. alperes vonatkozásában a felperes arra hivatkozott, hogy 2013. július 18. napjától 2014. április 14. napjáig ügyvezetője volt a felperesnek, önálló képviseleti joggal rendelkezett, ügyvezetői jogviszonya részben egybeesett az I. r. alperes jogviszonyával, a Gt. 29. § (1) bekezdése értelmében pedig a képviseleti jog korlátozása harmadik személyekkel szemben nem hatályos, ezért ügyvezetői jogviszonya alatt a felelőssége egyetemleges az I. r. alperessel.

Az I. r. alperes azon védekezése kapcsán, hogy a felszámolási eljárás megindításakor nem volt ügyvezetője a felperesnek, és nem eshet terhére a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettség elmulasztása, felperes előadta, hogy az irat- és vagyonátadási kötelezettség elmulasztása esetén a vélelem beáll. A hitelezői érdekek védelmét szolgálja a Cstv. 33/A § ezen rendelkezése, többek közös károkozása esetén pedig felelősségük szintén a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése értelmében egyetemleges. Az I. r. alperes a felperes többségi tulajdonosának, az A. Kft.-nek is ügyvezetője volt, illetve a felperes kisebbségi tulajdonosának, a T. Kft.-nek cégvezetője volt, így az I. r. alperes egy személyben jogosult volt minden érdemi döntést meghozni. Ügyvezetői státuszának megszűnésétől függetlenül felperes árnyékvezetőjének minősül.

A III. r. alperes felelősségével kapcsolatban a felperes arra is hivatkozott, hogy a Cstv. 31. § (1) bekezdésének a) pontja értelmében a felszámolás kezdő időpontját követő 30 napon belül kell az ügyvezetőnek teljesíteni a beszámoló és az adóbevallás letétbehelyezési kötelezettségét. A gazdálkodó szervezet vagyoni, pénzügyi helyzetéről az ügyvezető tud érdemben nyilatkozni, ezért sem intézkedhet a felszámoló a beszámoló letétbe helyezéséről. A N. ebev jogosultság adatai alapján a III. r. alperes bejelentési és iratbenyújtási joga jelenleg is teljeskörűen fennáll, ez nem korlátozhatta a III. r. alperest a felszámolás kezdő napját megelőző napra elkészített beszámoló közzétételében és az adóbevallási kötelezettség teljesítésében.

Szerinte az ügy elbírálása szempontjából nem bír relevanciával az I. r. alperesnek az I. Zrt.-vel szembeni felperesi követeléssel kapcsolatos előadása. Az I. r. alperes megalapozatlanul, a közhiteles cégnyilvántartás adataival ellentétesen hivatkozik arra, hogy nem mondott le a felperes I. Zrt.-vel szembeni követeléséről.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az I. r. alperes vitatta, hogy a hitelezők érdekeit sértő magatartást tanúsított.
A felperes által előadottakkal kapcsolatban megjegyezte, hogy nyilvánvalóan a felperes korábban visszahívott ügyvezetője, K.G. adott át a felszámoló részére valótlan tartalmú okiratokat, illetve közölt valótlan információkat, és a felperes azok alapján terjesztette elő a keresetet anélkül, hogy az I. r. alperestől bármilyen információt kért volna az üggyel kapcsolatban.
Előadta, hogy K.G. a megalakulásától, 2012. augusztustól kezdődően ügyvezetője volt a T. Kft.-nek, melyet német befektetők hoztak létre annak érdekében, hogy …-i gabonafelvásárlási tevékenységet folytassanak. A társaság megalapítását követően nem sokkal azonban a tulajdonosok meggyőződtek arról, hogy a befektetést megelőzően K.G. lényeges kérdésekben megtévesztette őket, ezért 2012. október 30. napjával visszahívták K.G.-t az ügyvezetői tisztségből. Ezt követően K.G. olyan dokumentumokat adott át, melyek szerint a … befektetők által a T. Kft.-nek adott kölcsön felhasználásával vásárolt mintegy 102 690 000 Ft értékű gabonát a cég K.G. ügyvezetői tisztsége megszűnését megelőző néhány nappal a vételár kifizetése nélkül értékesítette a - szintén az ügyvezetése alatt álló - felperes részére. Majd a felperes az árut azonnal továbbértékesítette a H. Kft. vevő részére.
K.G., a felperes ügyvezetőjeként a H. Kft.-vel szembeni vételár követelést engedményezte az Investon s.r.o. részére. A vételár követelést a T. Kft. a felperessel szemben 2013 februárjában felszámolási eljárásban érvényesítette. Abban a felszámolási eljárásban csatolta az ellenkérelméhez a felperes a jelen perben is hivatkozott 2012. szeptember 17. napjára dátumozott együttműködési megállapodást.
A későbbi eljárásokból az is kiderült, hogy ezen együttműködési megállapodással egyező szövegezéssel további három együttműködési megállapodás megkötésére került sor, melyekben K.G. a T. Kft. ügyvezetőjeként mindösszesen 1 200 000 000 Ft felhasználásával kapcsolatban tett

teljességgel megalapozatlan ígéreteket. A megállapodás megkötésére a T. Kft. tulajdonosai nem adtak felhatalmazást, ilyen együttműködés nem állt szándékukban. A megállapodások 2013 szeptemberében - a megkötő személyek eljárási jogosultságának hiánya miatt - megszüntetésre kerültek. A felperes által hivatkozott megállapodás nem teszi idő előttivé a T-G. Kft. által a végrehajtási eljárásban érvényesített követelést, mivel a megállapodásnak nem alanya a végrehajtást kérő T-G. Kft., másrészt a megállapodás az áruszállításból és szolgáltatásból keletkező követelések finanszírozására vonatkozik, a végrehajtás tárgyát azonban nem ilyen követelések képezték.
Ő 2013. március 14. napjától töltötte be a felperes ügyvezetői tisztségét.
K.G. ezt megelőzően 2012. november 25. napján teljességi nyilatkozattal tájékoztatta az érintetteket a felperes gazdasági helyzetéről, mely nyilatkozat a felperes kötelezettségei között kizárólag az I. Zrt.-vel, valamint az U. Zrt.-vel szembeni kötelezettségeket tartalmazza, a T. Kft. főkönyvi kartonjának nevezett iratban szereplő követelést nem. Megjegyezte, hogy ilyen iratot a felperes felszámolója kizárólag a T. Kft. könyvelését korábban végző K.G.-tól kaphatott. K.G. azonban az általa manipulált és a tulajdonosok által jóvá nem hagyott iratokat adott át a felszámolónak, aki azokat anélkül használja fel, hogy azok hitelességéről bármilyen módon meggyőződött volna.
Az I. r. alperes az ingatlanok értékével kapcsolatban előadta, hogy a végrehajtási eljárásban a T-G. Kft. teljes követelése 211 289 586 Ft volt (amelynek alapja az U. Zrt. és az I. Zrt. által engedményezett követelések voltak). Ebbe a követelésbe történő beszámítással szerezte meg a végrehajtást kérő árverési vevőként az ingatlanokat. Az ingatlanok becsértékét a végrehajtó a helyileg illetékes önkormányzattól beszerzett adatok alapján állapította meg. A becsérték megfelelt az ingatlanok akkori aktuális piaci forgalmi értékének. Alaptalan a végrehajtási eljárást több mint 3 évvel megelőzően, ismeretlen körülmények között (valószínűleg hitel felvétele érdekében) készített szakvéleményre való hivatkozás, mivel az abban foglaltak nem azonosíthatóak a végrehajtáskori állapottal, illetve a piaci viszonyokkal. K.G. az iratok átadását megtagadta, így az I. r. alperes a szakértői véleményt nem ismerte és nem ismerhette.
Vitatta, hogy a végrehajtáskor az ingatlanok forgalmi értéke 212 135 000 Ft volt. Megjegyezte azonban, hogy amennyiben ilyen értékű lett volna az ingatlan, a végrehajtást kérő követelése akkor is elérte volna az ingatlan értékét.
Előadta, hogy az állami adóhatóság az illeték kiszabása során a végrehajtási becsértékkel azonos forgalmi értéket állapított meg. Az eljáró végrehajtó és az állami adóhatóság egymással egybeeső értékelése azt támasztja alá, hogy a becsérték felülvizsgálata iránti eljárás megindítása teljességgel indokolatlan lett volna.
A végrehajtási eljárás során a T-G. Kft. az ingatlanokat becsértéken szerezte meg annak ellenére, hogy egyedüli licitálóként érvényes ajánlatot tehetett volna a becsérték felére is. Mivel azonban az ellenérték kiegyenlítése a követelésbe történő beszámítás útján történt, a végrehajtást kérőnek közömbös volt, hogy a 200 000 000 Ft-ot meghaladó követelésből milyen összegű követelés került beszámításra az árverés során.
Az I. r. alperes arra is hivatkozott, hogy ügyvezetői tisztségének betöltése során valamennyi bevallási és közzétételi kötelezettségét teljesítette, a felszámolási eljárás kezdő időpontjában nem volt ügyvezetője a felperesnek, így nem terhelte a tevékenységet záró mérleg elkészítésével és letétbe helyezésével kapcsolatos kötelezettség. Megjegyezte, hogy a zárómérleg és adóbevallás elkészítésével kapcsolatos kötelezettségét a III. r. alperes teljesítette, közzétételre vonatkozó kötelezettsége nem volt, mivel a felszámolás kezdő időpontját követően kizárólag a felszámoló volt jogosult rendelkezni a közzétételt biztosító ügyfélkapuval.
Valótlan a felperes azon állítása, hogy nem kapta meg a szükséges tájékoztatást, mivel a felszámoló részére valamennyi, a zárómérleget alátámasztó dokumentáció átadásra került.
A felszámoló kizárólag a K.G.-tól kapott téves információk alapján döntött a per megindításáról, ahelyett, hogy az alperesektől információt kért volna. Az I. r. alperes ügyvezetői tisztségbe történő megválasztását megelőzően jött létre a felperes által csatolt 2013. március 14. napján kelt üzletrész

adásvételi szerződés, valamint engedményezési okirat. A megállapodással az I. Zrt. és a felperes közötti viszony teljes körű lezárása megtörtént. A megállapodás előzménye az volt, hogy az I. Zrt. 2012. november 5. napján kelt levelében vételár, kamat, kölcsön és készfizető kezesség beváltásából eredő megtérítési igény jogcímén összesen 71 381 837 Ft összegű követelést érvényesített a felperessel szemben 2012. november 13-ai fizetési határidővel. A teljes követelés járulékokkal együtt 80 000 000 Ft-ot meghaladó összeg lett volna. A felszólításban megjelölt valamennyi tétel nyilvánvalóan okiratokkal alátámasztott, nem vitatható követelés volt.

A fizetési határidő lejártát követő napon, 2012. november 14. napján kelt a felperes által hivatkozott, Dr. M.A. ügyvéd által készített levél, melyben a felperes képviseletében kártérítési igényt érvényesített az I. Zrt.-vel szemben. A kártérítési igény előterjesztésének célja kizárólag az volt, hogy az előbb hivatkozott fizetési felszólítás alapján megindítható eljárásokat a felperes képviseletében eljáró K.G. késleltesse, illetve akadályozza. A felperes a kártérítési igényt a 2009. október 2. napján kelt együttműködési megállapodásra alapozta.
A felszólításra az I. Zrt. a 2012. december 7. napján kelt levelében vitatta a követelés jogalapját az aláíró személyek képviseleti jogának hiánya, illetve taggyűlési jóváhagyás hiánya miatt, továbbá a kártérítési igény összegszerűségének megalapozatlanságára is hivatkozott. A 2013. március 14. napján kelt megállapodás aláírását megelőzően beszerzett adatok alapján megállapítható volt, hogy az I. Zrt. a 2009. október 2. napján kelt szerződést érvénytelennek tekintette, a követelés összegszerűsége pedig teljességgel bizonytalan volt.
Az I. r. alperes tudomása szerint a szerződés teljesítésére sem 2010, sem 2011, sem 2012 évben nem került sor, azt a felek magukra nézve nem tekintették kötelezőnek. A megállapodással nyilvánvalóan a K.G. vezetése alatt álló cégek banki megítélését kívánták alátámasztani a raktárak kihasználtságát illetően, a megállapodás megkötésére azonban az I. Zrt.-nek sem volt valódi ügyleti akarata, mivel eljárási jogosultsággal nem rendelkező személy közreműködésével készült.
A 82 627 000 Ft összegű kártérítési követelés összegszerűsége teljességgel igazolatlan. A levélben keveredik a felperes, illetve az A. Kft. követelése is, melyek egymás közötti megosztása nem tisztázott.
A fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontját illetően észrevételezte, hogy az U. Zrt.-vel illetve az I. Zrt.-vel megkötött megállapodások stabilizálták a felperes gazdasági helyzetét. A folyamatban levő végrehajtási eljárás önmagában nem vonja maga után a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet megállapíthatóságát. Megjegyezte, hogy az I. r. és II. r. alperes közötti munkamegosztás miatt II. r. alperesnek nem volt kötelezettsége a végrehajtási eljárásokkal kapcsolatos ügyek intézése, így e körben a II. r. alperes kötelezettségszegése fel sem merülhet.
A III. r. alperes a csatolt átadás-átvételi jegyzőkönyv szerint teljeskörűen a felszámoló rendelkezésére bocsátotta a szükséges iratokat. Az átadás-átvételi jegyzőkönyvből az is megállapítható, hogy a III. r. alperes a 2008 és 2011 közötti, valamint a 2013. március 14. napját követő iratokat tudta átadni a felszámolónak, mivel K.G. korábbi ügyvezető a 2012-es iratokat magánál tartotta. Ezzel kapcsolatban okirattal visszaélés büntette miatt büntetőeljárás is indult a …-i Rendőrkapitányságon …/2013.Bü. számon K.G. ellen, amely azonban megszüntetésre került.
Az I. r. alperes vitatta, hogy a felperes által hivatkozott tényekből levonható árnyékvezetői minőséggel kapcsolatban a felperes által állított következtetés. Megjegyezte, hogy árnyékügyvezetői minőségére vonatkozó tényállást a felperes nem adott elő. Az I. r. alperes tulajdonosi oldalról szerzett információkat, de nem volt ebben az időszakban ügyvezető. Megjegyezte továbbá, hogy a felperes által hivatkozott cégeknek abban az időszakban mellette más ügyvezetői is voltak.

II. r. alperes nem vitatta, hogy 2013. július 18. napjától 2014. április 14. napjáig volt vezető tisztségviselője a felperesnek, ez alatt az időszak alatt a felperes ügyvezetését I. r. alperessel együtt, önálló képviseleti jogosultsággal látta el. Állította, hogy ettől függetlenül kettejük között

munkamegosztás alakult ki, amely szerint ő kizárólag a terményfelvásárlással, raktározással, áruminősítéssel, illetve szállítással kapcsolatos feladatokat végezte, I. r. alperes pedig a gazdasági társaság egyéb ügyeivel, közöttük a kereseti kérelemben is hivatkozott végrehajtási eljárásokkal foglalkozott.
Vitatta, hogy az ügyvezetői minősége alatt a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezett. Előadta, hogy ügyvezetői időszakában a felperes aktív és jövedelmező gazdasági tevékenységet folytatott, nem volt a működését negatívan befolyásoló kifizetetlen hitelezői tartozása és a közterheit is rendesen fizette.
Ő is hivatkozott arra, hogy a korábbi ügyvezetés (személy szerint K.G.) abban volt érdekelt, hogy ellehetetlenítse a felperes jogszerű működését. Visszahívása ellenére - magánál tartotta a felperes teljes könyvelési anyagát, nyilvánvalóan abból a célból, hogy korábbi, a személyes érdekeit szolgáló üzleteire ne derüljön fény, továbbá a könyvelésben olyan tranzakciókat tudjon eszközölni, amelyek elvezethetnek a jelen per tárgyát képező eljárások megindításához. K.G. jogszerűtlen magatartása, az iratok ismeretlen helyen tárolása, abban színlelt jogügyletek lekönyvelése, a II. r. alperes ellenőrzési körén kívüli, olyan körülményként értékelhetők, amelyekre nem tudott hatást gyakorolni, ügyvezetővé választásakor előre nem láthatta, ezekkel nem számolhatott.
A felperes jogi képviselőjének, K.G. képviselőjeként tudnia kell arról, hogy K.G. tevékenységének köszönhetően a jelen per alperesei nem voltak abban a helyzetben, hogy a felperes tényleges gazdasági helyzetét átlássák, és a valós állapotnak megfelelő döntéseket hozzanak, ami végső soron okszerűen vezetett a felszámolási eljárás megindításához.

A III. r. alperes vitatta a felperes azon állítását, hogy ügyvezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el.
Előadta, hogy a becsatolt, 2015. április 16., illetve 2015. május 3. napján kelt átadás-átvételi jegyzőkönyvek szerint a Cstv.-ben foglalt kötelezettségeit teljesítette, átadta a rendelkezésére álló iratokat, a zárómérlegben kimutatott 3 370 Ft pénzeszközt, illetve megfizetett 100 000 Ft céltartalékot. A törvényes kötelezettségeit teljesítette, együttműködött a felperes felszámolójával, az pedig nem róható a terhére, hogy a felszámoló esetleges rejtett, meg nem fogalmazott elvárásait nem teljesítette. Az ügyvezetői tevékenysége arra az időszakra esik, amikor a felperes kereseti kérelemben megfogalmazott mulasztásokat el sem tudta követni, így az egyetemleges felelősségre való felperesi hivatkozás minden alapot nélkülöz.

Az elsőfokú bíróság a keresetet alaptalannak találta.

A határozatának jogi indokolása szerint a felperes keresetét a 2017. évi XLIX. törvény 17. §-ával 2017. július 1-jei hatállyal módosított Cstv. 33/A. §-a alapján kellett elbírálni.

Mivel a felperes az alperesek felelősségét egyrészt a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében meghatározott vélelemre alapozta, elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a jelen perben fennállnak-e a feltételei e törvényi vélelem alkalmazásának.
Abból indult ki, hogy a felperes a vélelmet megalapozó körülményként a felszámolása előtti tevékenységet záró mérleg közzétételének, illetve az adóbevallásnak az adóhatósághoz való benyújtása elmulasztását, valamint a felszámolónak a felperessel szemben folytatott végrehajtással kapcsolatos tájékoztatás elmulasztását jelölte meg.
Rögzítette, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése a vélelmet az éves beszámoló letétbe helyezésének és közzétételének elmulasztásához köti, a jelen esetben pedig az alperesek a felszámolás kezdő időpontját megelőző üzleti évekre vonatkozóan az éves beszámoló letétbe helyezésére és közzétételére vonatkozó kötelezettséget - a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Sztv.) 153-154. §-ai szerint - teljesítették.

Az elsőfokú bíróság a továbbiakban azt vizsgálta, hogy az alperesek részéről a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerint a vélelmet megalapozó, a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) - d) pontjában rögzített beszámoló készítési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettség elmulasztása megállapítható-e.
Ezzel összefüggésben az alábbi megállapításokat tette:
A Cstv. 31. § (1) bekezdés a) - d) pontjai az adós vezető tisztségviselője részére nem írják elő a tevékenységet záró mérleg közzétételének a kötelezettségét. A Cstv. 31. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a vezető tisztségviselő tevékenységet záró mérleget és adóbevallást köteles készíteni, és azt a felszámolónak, illetve az adóhatóságnak kell átadnia.
A Cstv. 34. § (2) bekezdése szerint a felszámolás kezdő időpontjától a gazdálkodó szervezet vagyonával kapcsolatos jognyilatkozatot csak a felszámoló tehet. A Kúria EBH2015.G.2. számon közzétett döntése szerint „A felszámoló az 1991. évi XLIX. törvény 27/A. § (12) bekezdése alapján a vagyonnal kapcsolatos, harmadik személyek irányában fennálló jogviszonyokban, a hatóságok, bíróságok irányában az adós vezető tisztségviselőjének helyébe lépő, a vezető tisztségviselő jogait gyakorló személy, jogszabály eltérő tételes rendelkezése hiányában. Mindazon jogok és kötelezettségek őt illetik, illetve terhelik, amelyeket a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény, illetve a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény a vezető tisztségviselőkre telepít, ha csak jogszabály másként nem rendelkezik. A felszámoló jogköre egyrészt kiterjed azokra a feladatokra, amelyek egy felszámolási eljáráson kívül működő adósnál is felmerülnek, másrészt azokra is, amelyek a felszámolási eljárásból erednek."
A felszámolás számviteli feladatairól szóló 225/2000. (XII.19.) Korm. rendelet 3. §-a tartalmazza a felszámolás megindításával kapcsolatos számviteli feladatokat, ezen belül a tevékenységet záró mérleg tartalmára vonatkozó rendelkezéseket, a 3. § (4) bekezdése szerint pedig „A gazdálkodó szervezet - kötelező könyvvizsgálat esetén a könyvvizsgáló vagy a záradék megadásának elutasítását is tartalmazó független könyvvizsgálói jelentéssel együtt - a tevékenységet lezáró beszámolóra vonatkozó, a számviteli törvény 153-154. §-ában és 154/B. §-ában meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének a tevékenységet lezáró beszámoló mérlegének (1) bekezdés szerint fordulónapját követő 30 napon belül köteles eleget tenni."
Mivel a Cstv. 34. § (2) bekezdése értelmében a felszámolás kezdő időpontját követően az adós képviselője a felszámoló, a 225/2000. (XII.19.) Korm. rendelet pedig a gazdálkodó szervezet, nem pedig a gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselőjének kötelezettségeként nevesíti a közzétételi kötelezettséget, a bíróság álláspontja szerint a tevékenységet lezáró mérleg közzétételének kötelezettsége nem a vezető tisztségviselőt, hanem a felszámolót terheli.
A felperes korábbi felszámolóbiztosa, H.A. tanúvallomása szerint a III. r. alperes 2015. április 16. napján átadta a 2015. február 25. napján kelt, 2014. november 18-ai mérleg fordulónappal elkészített tevékenységet záró mérleget, illetve átadta a végrehajtással kapcsolatos iratokat, árverési jegyzőkönyvet, illetve szóban megadta a végrehajtással kapcsolatos tájékoztatást. Átadásra került a 2014. évi összes bevallás, tehát a záró adóbevallások is, és az adóhatóságokhoz való benyújtása is megtörtént, hiszen a lefolytatott adóhatósági ellenőrzés nem tárt fel a bevallásokkal kapcsolatos hiányosságokat.
Az elsőfokú bíróság a felperes a 17. sorszámú beadványához a N. ebev portáljáról a felperesi adózóhoz kapcsolódó bizonylati jogokra vonatkozó adatok, a III. r. alperes 7. sorszámú beadványaként becsatolt, szintén a N. ebev portáljának a felperesi adózó által 2015. január 1-je és között 2015. december 31-e között benyújtott dokumentumokra vonatkozó adatai, a csatolt 2015. április 16-ai és 2015. május 3-ai irat átadás-átvételi jegyzőkönyvek, és H.A. tanúvallomása alapján megállapította, hogy a III. r. alperes teljesítette a Cstv. 31. §-ban foglalt irat-, vagyonátadási és tájékoztatási kötelezettségét.

A Cstv. 33/A. § (5) bekezdése a vélelmet az éves beszámoló közzétételi, illetve a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettség elmulasztásához, nem pedig késedelméhez köti. A hitelezőket azonban nem éri hátrány a Cstv. 33/A. §-a szerinti felelősség vizsgálata körében abban az esetben, ha a vezető tisztségviselő a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettségét nem az ott rögzített 30 napos határidőn belül, hanem néhány hónapos késedelemmel teljesíti. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a késedelem nem alapozza meg a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti vélelmet.

Mindezek megállapítása után az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy vélelem hiányában a felperest terhelte a bizonyítási kötelezettség arra vonatkozóan, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet az általa állított időpontban bekövetkezett, és ezen időpontot követően az alperesek a vezetői feladataikat nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látták el, és ezzel okozati összefüggésben a felperes vagyona csökkent.
A felperes a felelősséget megalapozó körülményként jelölte meg azt is, hogy a végrehajtás elrendelésére idő előtti követelés alapján került sor, emiatt azonban az alperesek nem kezdeményeztek végrehajtás megszüntetése iránti pert. A felperes a követelés időelőttiségével kapcsolatos állítását a 2012. szeptember 17. napján kelt megállapodásra alapozta. Ez a megállapodás azonban nem módosította a végrehajtás alapjául szolgáló követelés teljesítési határidejét, így az I. r. és II. r. alperesek nem követtek el mulasztást azzal, hogy nem indítottak végrehajtás megszüntetése iránti pert.
A felperes a becsérték téves megállapításával kapcsolatos álláspontját kizárólag arra alapozta, hogy a 2011-ben készített magánszakértői véleményben 212 135 000 Ft-os forgalmi értéket állapítottak meg. A szakértő ezt a forgalmi értéket 4 ingatlan együttes értékelése során, az újraelőállítási költség 5%-os korrekciójával állapította meg, összehasonlító adatokat azonban nem alkalmazott, és nem vette figyelembe azt a körülményt sem, hogy kizárólag felülépítményi ingatlanokat értékel, melyekhez használati jog kapcsolódik a földterületet illetően.
Ezzel szemben az állami adóhatóság az illetékkiszabás során összehasonlító adatok alapulvételével azt állapította meg, hogy az árveréskori forgalmi érték megegyezett a végrehajtási eljárásban megállapított becsértékkel.
Az I. r. és II. r. alperes ezért nem követett el mulasztást azzal, hogy a becsérték megállapításával kapcsolatban nem terjesztett elő kifogást. A végrehajtási eljárás eredményeként abban az esetben sem következett volna be a felperes által állított vagyoncsökkenés, ha az ingatlanok forgalmi értéke megegyezett volna a felperes által állított összeggel, mivel a végrehajtási eljárásban érvényesített követelés összesen 211 289 586 Ft volt, melyet a végrehajtást kérő a felszámolási eljárásban már nem érvényesített.
Az I. r. alperes felelősségét nem alapozza meg önmagában az a körülmény, hogy egyidejűleg a végrehajtást kérő és az adós ügyvezetője is volt, a felelősség megállapításához ugyanis szükséges lenne a vagyoncsökkenés.

Az I. Zrt.-vel szembeni kártérítési igénnyel kapcsolatban a 2013. március 14-én kelt üzletrész adásvételi és engedményezési szerződés alapján megállapítható, hogy a szerződésben felsorolt okiratok, köztük a 2009. október 2. napján létrejött együttműködési megállapodás tartalmát az I. Zrt. elismerte, azonban arról is nyilatkozott, hogy a 2012. november 12. napján érvényesített kárigényt vitatta. Ezt az elismerést nem a jogosult, a felperes felé tette, ezért nem minősül a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 242. §-a szerinti tartozáselismerésnek.

Az I. Zrt. jogtanácsosának, Dr. D.Z.-nak a tanúvallomása alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a 2009. október 2-ai együttműködési megállapodást az I. Zrt. részéről aláíró területi igazgató nem rendelkezett képviseleti joggal a megállapodás megkötéséhez, így a Ptk. 221. § (1) bekezdése értelmében álképviselőként járt el.

Az I. Zrt. a 2013. március 14-ei megállapodással a területi igazgató eljárását jóváhagyta, azonban Dr. D.Z. tanúvallomása alapján az is megállapítható, hogy a feleknek a 2009-es megállapodás megkötésére valódi szerződési akarata nem volt.
A szerződési akaratot kizárólag a felperes finanszírozásához színlelték. Ezt támasztja alá az a körülmény, hogy a felperes - szintén Dr. D.Z. tanúvallomása alapján megállapíthatóan - a megállapodás nem teljesítése miatt, 2009. és 2012. között nem érvényesített igényt az I. Zrt.-vel szemben. A kártérítési igényét kizárólag akkor terjesztette elő, amikor az I. Zrt. a kezesi teljesítése alapján megtérítési igénnyel lépett fel vele szemben. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a kártérítési igényről való lemondással nem csökkent a felperes vagyona.
A kifejtett indokok szerint az elsőfokú bíróság a felelősség felperes által hivatkozott elemét, a vagyoncsökkenést nem találta megállapíthatónak, ezért szükségtelen volt annak további vizsgálata, hogy a felperesnél a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet mikor következett be, illetve nincsen jelentősége annak sem, hogy megállapítható-e az I. r. alperes árnyékvezetői minősége, tehát tényleges ráhatása volt-e a felperesi döntésekre. Az elsőfokú bíróság ezen indokok alapján a felperes keresetet elutasította.

A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítéletnek a keresete szerinti megváltoztatását, és az alpereseknek (a II. és III. r. alperes vonatkozásában egyetemlegesen) az első- és másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.
Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást „több esetben az okirati bizonyítékokkal ellentétesen állapította meg", a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűtlenül értékelte, az ítélete ezért megalapozatlan.
Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete 2. oldal első bekezdésében még tényként azt rögzítette, miszerint a felperessel szemben 96 201 536 Ft összegű követelésre vezetett a T. Kft. végrehajtást. Ezzel szemben az ítélet 2. oldal harmadik bekezdése már tévesen tartalmazza, hogy felperes ingatlanaira vezetett végrehajtásban érvényesített követelés 21 289 586 Ft volt. Az ítélet 7. oldal második bekezdésében az elsőfokú bíróság azt is tévesen rögzítette a felperes előadásaként, hogy a végrehajtási eljárásban a T-G. Kft. teljes követelése 211 289 586 Ft volt, mivel a felperes ilyen nyilatkozatot nem tett. Ezt a ténymegállapítását az elsőfokú bíróság valójában az alperesek nyilatkozatára alapította.
Téves ténymegállapítás az is, hogy a felek az I. Zrt. és a T. Kft. között 2013. március 14-én megkötött üzletrész-adásvételi és engedményezési szerződésben az abban felsorolt okiratok tartalmát elismerték (ítélet 3. oldal első bekezdése).
Téves az, hogy az I. Zrt. részéről a megállapodást aláíró P.I. területi igazgató a megállapodás megkötésére kiterjedő képviseleti joggal nem rendelkezett, a feleknek valódi szerződéskötési szándéka nem volt, a későbbiekben a megállapodás alapján teljesítésre nem került sor (ítélet 4. oldal első bekezdése). Ez ugyanis ellentétes dr. D.Z.-nak az I. Zrt. akkori jogi igazgatójának a tanúvallomásával.
A felperes hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság a 2009. október 2. napján létrejött együttműködési szerződés érvényességére nem tehetett volna megállapítást, mivel a felperes ezzel az együttműködési szerződéssel kapcsolatban kereseti kérelmet nem terjesztett elő. Ebből következően az elsőfokú bíróság okiratellenesen állapította meg, hogy az I. r. alperes által tett, a felperes követeléséről történt lemondás miatt a felperes vagyona nem csökkent, így nem keletkezett kára. Ezzel szemben azáltal, hogy az I. r. alperes lemondott a követeléséről, a felperes vagyona 82 627 000 Ft-tal csökkent.

Állította, hogy az elsőfokú bíróság az okirati bizonyítékok ellenére rögzítette azt, hogy a III. r. alperes 2015. április 16-án, illetve május 3-án teljesítette a Cstv. 31. §-a szerinti irat- és

vagyonátadási kötelezettségét azzal, hogy a felszámolónak átadta a tevékenységzáró mérleget, a záróbevallásokat, illetve azokat benyújtotta az adóhatósághoz.
Ezzel szemben „2015. április 16. napján, illetve 2015. május 3. napján több, mint öt, illetve hat hónappal a felszámolás kezdő időpontját követően a III. r. alperes nem teljesíthette a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettségeit a felszámoló felé, mert a jogszabályhely alapján a felszámolás kezdő időpontját követő 30 napon belül kellett volna ezeket teljesítenie. A III. r. alperes semmilyen módon nem igazolta az eljárásban, hogy a zárómérleget, a záróbevallásokat az adóhatósághoz benyújtotta volna."
Az, hogy a III. r. alperes a N. ebev portáljáról származó dokumentumokkal igazolta azt, hogy az …, …, … az ... jelű és a … számú bevallásokat benyújtotta, nem jelenti azt, hogy ezt a kötelezettségét teljesítette. Ezek a bevallások ugyanis nem helyettesítik az … számú, a tevékenységet záró adóbevallást, tehát a III. r. alperes nem tett eleget a záró adóbevallásnak az adóhatósághoz történő benyújtási kötelezettségének.
Állította, hogy a III. r. alperes azt sem igazolta, hogy a zárómérleget az adóhatósághoz benyújtotta.
Tévesnek tartotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, miszerint a zárómérlegre nem vonatkoznak a közzététel és a letétbe helyezés szabályai, ez ugyanis ellentétes az Sztv. 11. § (10) bekezdésében és 153.-154. §-ában foglalt törvényi szabályozással.
Az elsőfokú bíróság megállapításával szemben tehát az alpereseknek a záró adóbevallás és a zárómérleg benyújtásával kapcsolatos mulasztása igazolt, ami megalapozza a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében meghatározott vélelem alkalmazását.
A fellebbezés szerint iratellenes - a 2012. szeptember 17. napján kelt „Kölcsönszerződés és együttműködési megállapodás" tartalmával ellentétes - az elsőfokú ítéletnek az a megállapítása is, amely szerint a felperes és a T. Kft. között 2012. szeptember 17-én létrejött Kölcsönszerződés és együttműködési megállapodás nem módosította a végrehajtás alapjául szolgáló követelés teljesítési határidejét. Tekintettel arra, hogy ez a szerződés érvényesen létrejött és hatályban van, e tévesen megállapított tényből az elsőfokú bíróság téves következtetést vont le arra, hogy az I. és II. r. alperesek nem követtek el mulasztást azzal, hogy nem indítottak végrehajtás megszüntetési pert.
A felperes érvelése értelmében az elsőfokú bíróság az okirati bizonyítékokkal ellentétesesen jutott arra a következtetésre is, hogy az I-II. r. alperesek nem követtek el mulasztást azzal, miszerint a becsérték megállapításával kapcsolatban nem terjesztettek elő kifogást. 2013-ban a becsérték közlésekor ugyanis az I. és II. r. alperes előtt az nem lehetett ismert, hogy a N. 2015-ben az illeték alapjaként milyen forgalmi értéket fog megállapítani. Ezzel szemben ismerték az igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő által megállapított 212 135 000 Ft forgalmi értéket, és a felperes előző évi beszámolójából ismerték a 165 000 924 Ft összegű tárgyi eszközök nettó értékét is. Ezeket szembeállítva a végrehajtó által közölt 65 000 000 Ft-os becsértékkel, az elsőfokú bíróság nem juthatott megalapozottan arra a következtetésre, hogy a becsértékkel szemben a kifogás elmulasztása nem esik az I-II. r. alperesek terhére.
A felperes előadása szerint megalapozatlanul vonta le az elsőfokú bíróság azt a következtetést, amely szerint akkor sem következett volna be a felperes által állított vagyoncsökkenés, ha az ingatlanok forgalmi értéke megegyezett volna a felperes által állított és igazolt összeggel, mivel a végrehajtási eljárásban érvényesített követelés összesen 211 289 586 Ft volt, „amelyet a felszámolási eljárásban a végrehajtást kérő már nem érvényesített". Szerinte az I-II. r. alperesek terhére eső mulasztás miatt bekövetkezett felperesi vagyonvesztés mértékét nem a becsérték és a követelések összegének különbségeként, hanem a becsérték és a forgalmi érték különbségeként kell vizsgálni. Eszerint pedig (212 135 000 - 65 000 000) 147 135 000 Ft vagyonvesztés következett be.
Megismételte azt az érvelését is, hogy a felperes elleni végrehajtási eljárásban a végrehajtást kérő csak - az U. Zrt. által engedményezett - 96 201 536 Ft végrehajtható követeléssel rendelkezett. „Az I. Zrt. által engedményezett követelésekre végrehajtási okirattal nem rendelkezett".

Ezt támasztja alá az is, hogy a végrehajtást kérő a felszámolási eljárásban azért nem érvényesítette a „fennmaradt követelését", mert azzal kapcsolatban a kezes - az A. Kft. - 254 400 000 Ft forgalmi értékű ingatlanára vezetett végrehajtást, amelyből a követelése kielégítést nyert.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul mellőzte annak vizsgálatát, hogy a felperesnél a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet mikor következett be, valamint azt, hogy az I. r. alperes árnyékvezetőként működött-e a felperesnél az ügyvezetői jogviszonya megszűnését követően.
Hangsúlyozta, hogy ezeknek a tényeknek a bizonyítására okirati bizonyítékokat terjesztett az elsőfokú bíróság elé, és bizonyítási indítványa is volt.
Összefoglalt fellebbezési álláspontja szerint tehát az elsőfokú bíróság az ítéletében „a dokumentumokat tévesen értékelte, az igazolt tényállással ellentétes, okszerűtlen következtetésre jutott, ezért az ítélete jogszabálysértő."

Az I. r. alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének - indokai alapján történő - helybenhagyását, és a felperesnek a másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.
Alaptalannak tartotta azt a felperesi állítást, hogy az elsőfokú bíróság okirati bizonyíték nélkül állapította meg azt, hogy a végrehajtást kérő teljes, végrehajtásban érvényesített követelése 211 289 586 Ft volt. Noha a felperes a keresetleveléhez F/3 és F/4 sorszám alatt csatolta azokat, a B, Z. önálló bírósági végrehajtó által kiállított ingatlan árverési jegyzőkönyveket, amelyekben a tőkekövetelés és járulékának számítása során ezt az összeget jelölte meg.
A felek az I. Zrt.-vel létrejött megállapodás megkötésekor a jogviszony teljeskörű egyezségen alapuló lezárására törekedtek. Nem volt vitás a perben, hogy a felek a jogosultsággal nem rendelkező személy által a 2009. október 2. napján megkötött szerződés alapján szolgáltatást nem nyújtottak. A szerződés feltételezhetően, a megfelelő üzleti terv alátámasztása érdekében valamely hitelügylet megalapozására szolgált. Az I. Zrt. azonban semmilyen tárolást nem végzett éveken keresztül a felperesnek, így a felperes a teljes rendelkezésre álló raktárkapacitást szabadon, piaci alapon hasznosítani tudta.
Mindezekből nyilvánvaló, hogy még érvényes szerződés mellett sem lehetett volna az elmaradt haszon és a kiesett árbevétel összege azonos, és ezért megalapozatlan az a fellebbezési állítás, hogy a szerződés teljesítésének elmaradásával 82 627 000 Ft kár érte, mert az I. r. alperes ilyen követelésről mondott le. Ezzel szemben ilyen követelést a felperes számviteli nyilvántartása nem tartalmazott.
A feleknek a jogviszonnyal kapcsolatos részletes álláspontját tükröző, az elsőfokú eljárás során becsatolt levélváltásból megállapítható, hogy az I. r. alperes megfelelő gondossággal járt el a jogviszony lezárása során, illetve a felperes a perben semmilyen módon nem igazolta ennek ellenkezőjét.
Az I. r. alperes hivatkozott arra, hogy a beszámoló közzétételével kapcsolatos kötelezettségeinek maradéktalanul eleget tett, iratátadási kötelezettsége a felszámoló felé nem volt. Megállapítható az is, hogy a II. és a III. r. alperes is maradéktalanul eleget tett az iratátadási kötelezettségének.
Hivatkozott arra is, hogy a … Bíróság - a …-i Törvényszék által helybenhagyott - 18.G…/2014. számú ítélete is úgy foglalt állást: a 2012. szeptember 17-ére dátumozott kölcsönszerződések és együttműködési megállapodások megkötésére nyilvánvalóan rosszhiszeműen került sor K.G. és az általa meghatalmazott személy között.
Az I. r. alperes szerint a becsérték megállapításával kapcsolatos végrehajtási kifogás előterjesztésének elmaradása nem alapozhatja meg annak a megállapítását, hogy a tevékenységét nem a hitelezői érdekeknek megfelelően látta el.
A becsértéket ugyanis az eljáró végrehajtó állapítja meg, amelyet megelőzően beszerzi az illetékes önkormányzat adó- és értékbizonyítványát, ami a helyben kialakult összehasonlító adatokon alapul.

A jelen esetben a becsérték megállapításának helyességét az adóhatóság később meghozott illetékkiszabási határozata is alátámasztotta.
A felperes által hivatkozott magánszakértői vélemény - azon kívül, hogy eltérő állapotra vonatkozik - nem alkalmas az adó-, értékbizonyítvány, valamint illetékkiszabás adatainak a megkérdőjelezésére.

A II-III. r. alperesek fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A fellebbezés alaptalan.

Az ítélőtábla - mivel a felhívására a felek nem kérték tárgyalás tartását - a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 629. §-a és 630. § (1) bekezdése szerint a jelen eljárásban még alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (1952. évi Pp.) 256/A. § (1) bekezdés f) pontja és (4) bekezdése szerint a fellebbezést tárgyalása tartása nélkül bírálta el, ennek során az elsőfokú ítéletet az 1952. évi Pp. 253. § (3) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül.
Az ítélőtábla elsőként a felperes másodlagos fellebbezési kérelmét vizsgálta, amely hatályon kívül helyezésre irányult. Azt azonban nem jelölte meg, hogy ezt az 1952. évi Pp. 252. § (1), (2) vagy (3) bekezdése alapján kéri-e.
A fellebbezés nem tartalmaz az eljáró bíróval szembeni kizárási okra hivatkozást, így az 1952. évi Pp. 252. § (1) bekezdésének az alkalmazása nem merült fel.
A felperes kifejezetten nem hivatkozott arra sem, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást nem folytatta le, és további bizonyítást nem indítványozott, így a fellebbezését az 1952. évi Pp. 252. § (3) bekezdésére sem alapította.
A felperes fellebbezési hivatkozásai alapján tehát az állapítható meg, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a tényállás megállapításával kapcsolatos eljárási szabálysértések miatt az 1952. évi Pp. 252. § (2) bekezdése alapján kérte. Az ítélőtábla ezért ezeket abból a szempontból vizsgálta, hogy a fellebbezésben állított eljárási szabálysértés megállapítható-e, és amennyiben igen, indokolja-e az elsőfokú bíróság ítéletének az 1952. évi Pp. 252. § (2) bekezdése alapján - a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül - történő hatályon kívül helyezését.

Az ítélőtábla a fellebbezésben az ítéleti tényállással összefüggésben állított eljárási szabálysértéseket az alábbiakra tekintettel nem találta megállapíthatónak.
Az 1952. évi Pp. 221. § (1) bekezdése szerint az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást, az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével. A törvény szerint azokat a tényeket kell előadni, amelyekre a bíróság a döntését alapította (illetve, amelynek a döntésére befolyással voltak), ezért - az 1952. évi Pp. 163. § (1) bekezdésének rendelkezéséből következően - az ítélet indokolásának a per eldöntéséhez szükséges (releváns) tényeket kell tartalmaznia.
A felperes mindhárom alperessel szembeni keresetét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapította. Figyelemmel arra, hogy azt 2017. július 21-én - vagyis a Cstv. 33/A. § (1) bekezdését módosító 2017. évi CLIX. törvény 2017. július 1-jei hatálybalépését követően - nyújtotta be, az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy a jelen perben az alperesek felelősségét - a 83/E. § szerint - a 2017. július 1-től hatályos Cstv. alapján kellett elbírálni. A jelen per eldöntése szempontjából releváns tényeknek tehát azokat kell tekinteni, amelyeknek a vezetői felelősség megállapításánál az új szabályok szerint jelentősége lehet.

Alaptalanul állította a felperes, hogy az elsőfokú bíróság iratellenes ténymegállapítást tett azzal, hogy „a felperes ingatlanaira vezetett végrehajtásban érvényesített követelés 211 289 586 Ft volt." (ítélet 2. oldal 3. bekezdése). A felperes maga csatolta ugyanis a keresetleveléhez a B.Z. önálló

bírósági végrehajtó 2013. december 14. napján kelt ...V…/2013/36. és 37. sorszámú ingatlan árverési jegyzőkönyveit, amelyek azt tartalmazzák, hogy a felperes ellen a dr. F.K. közjegyzői záradékával elrendelt végrehajtási eljárásban a követelés és járulékai összesen: 211 289 586,30 Ft.
A közokirat alapján megállapított tényre tekintettel nincs jelentősége a felperes azon megjegyzésének, hogy az elsőfokú eljárásban tett-e az elsőfokú bíróság által neki tulajdonított olyan kijelentést, miszerint a T-G. Kft. teljes követelése 211 289 586 Ft volt. Az ítélőtábla ezért ezt a megállapítást a tényállásból mellőzi.
Alaptalanul támadta a fellebbezés az elsőfokú ítéletet arra hivatkozva, miszerint egyrészt az iratok tartalmával ellentétes, másrészt téves jogszabály-értelmezésen alapult az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a III. r. alperes teljesítette a Cstv. 31. §-a szerinti irat- és vagyonátadási kötelezettségét.
A felperes ezzel az elsőfokú bíróság által a bizonyítékok értékelése alapján megállapított tényállást - és az abból levont jogkövetkeztetést - vitatta, ezzel az elsőfokú bíróság mérlegelését támadta.
Az ítélőtábla rámutat arra, hogy az 1952. évi Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el. A bizonyítás körében végzett mérlegelés akkor jogszabálysértő, ha a bíróság ennek eredményeként iratellenes, kirívóan okszerűtlen, vagy a logika szabályaival ellentétes megállapítást tesz.
A III. r. alperes a 2017. október 8. napján benyújtott 7. sorszámú előkészítő irata mellékleteként csatolta a Nné O.I. könyvelő, mint átadó, és a felperes felszámolójának alkalmazottja R.Jné, mint átvevő által Ny.-án, 2015. április 16. és május 3. napján aláírt átadás-átvételi iratjegyzékeket, amelyek teljeskörűen tartalmazzák az adós felszámolónak átadott iratait.
Ezen kívül csatolta az Igazságügyi Minisztérium Céginformációs és az Elektronikus Cégeljárásban Közreműködő Szolgálat által működtetett <http://e-beszamolo.im.gov.hu/> internetes oldalról elektronikus úton beszerzett igazolást az adós által elektronikus úton közzétett éves beszámolókról, továbbá a N. által működtetett <https://ebe.v.nav.gov.hu/> elektronikus oldalról elektronikusan beszerzett „beküldött dokumentumok" igazolását.
Az elsőfokú bíróság az iratokból és H.A. felszámolóbiztos tanúvallomása alapján állapította meg tényként azt, hogy a III. r. alperes 2015. április 16-án átadta a 2015. február 25-én kelt, 2014. november 18-ai mérleg fordulónappal készített tevékenységet záró mérleget, a végrehajtással kapcsolatos iratokat, valamint a 2014. évi összes bevallást és záró adóbevallásokat a felszámolónak. Az elsőfokú bíróság nem tett ezen okiratok tartalmával ellentétes megállapításokat.
A fellebbezés tévesen tartotta iratellenesnek az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, miszerint a III. r. alperes a Cstv. 31. §-ban foglalt irat-, vagyonátadási és tájékoztatási kötelezettségének eleget tett, annak ellenére, hogy ezeket a kötelezettségeket nem a felszámolás kezdő időpontját követő 30 napon belül teljesítette.
Az ítélőtábla ezzel szemben az elsőfokú bíróság jogértelmezésével értett egyet abban, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapított, a vezetői felelősség megállapítása iránti perekben a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti jogkövetkezményeket csak abban az esetben lehet alkalmazni, ha a vezető tisztségviselő egyáltalán nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdésében írt irat- és vagyonátadási kötelezettségének. Ha nem határidőben, de eleget tett e kötelezettségének, a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében írt joghátrányok vele szemben nem alkalmazhatók.

Alaptalanul érvelt a felperes azzal is, miszerint az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a III. r. alperes az éves beszámoló közzétételi kötelezettségének is megfelelően eleget tett azért iratellenes, mert a III. r. alperes semmilyen módon nem igazolta, hogy a záró mérleget az adóhatósághoz benyújtotta volna.
A felperes sem vitatta ugyanis az elsőfokú bíróságnak azt a (H.A. felszámolóbiztos tanúvallomására alapított) ténymegállapítását, hogy a III. r. felperes 2014. november 18-ai mérleg fordulónappal,

2015. február 25-én elkészítette az adós tevékenységet záró mérlegét, és azt 2015. április 16. napján átadta a felszámolónak.
Alaptalanul tartotta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, miszerint a felszámolás kezdő napját megelőző napra készített zárómérlegre nem vonatkoznak a közzététel és a letétbe helyezés szabályai, az Sztv. rendelkezéseivel ellentétesnek.
Az elsőfokú ítélet indokolása ugyanis ilyen megállapítást nem tartalmaz.
Az elsőfokú bíróság azt fejtette ki, hogy a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) - d) pontjai nem tartalmaznak az adós tevékenységet záró mérlegének közzétételére vonatkozó kötelezettséget, ezért az adott esetben a III. r. alperes azzal, hogy a felszámolás kezdő időpontját megelőző nappal, 2014. november 18-ával tevékenységet záró mérleget készített, és azt a felszámolónak átadta, maradéktalanul eleget tett a törvényben előírt kötelezettségének.
Az elsőfokú bíróságnak ez a megállapítása megfelel a kialakult bírói gyakorlatnak, azzal az ítélőtábla teljes mértékig egyetértett.
A Kúria BH2013.222. számú döntése szerint: az adóst, az évi rendes mérleg letétbe helyezésének a kötelezettsége, csak a felszámolás kezdő időpontjáig terheli, a Cstv. nem tartalmaz számviteli előírásokat az éves mérleg letétbe helyezésére, így annak letétbe helyezése határidejére nézve sem, ebből pedig nem vonható le olyan következtetés, hogy az adós volt vezetőjének a felszámolás kezdő időpontját megelőzően is - még az Sztv. szerinti határidő lejárta előtt - éves beszámolót kelljen készíteni, és azt közzététel céljából továbbítani.
A Kúria álláspontja szerint tehát nem állapítható meg az éves beszámoló letétbe helyezésével kapcsolatos mulasztás, ha a gazdálkodó szervezet felszámolásának kezdő időpontja megelőzi a letétbe helyezési kötelezettség teljesítésére a számviteli törvényben előírt határidőt.
A jelen esetben pedig a felperes 2013. üzleti évet záró éves beszámolóját 2014. május 31-én letétbe helyezték és közzétették. A következő, a 2014. üzleti évre vonatkozó éves beszámoló letétbehelyezésének és közzétételének az Sztv. 153. §-a szerinti határideje - a 2014. december 31-i mérlegfordulónaptól számított ötödik hónap utolsó napja - 2015. május 31-e volt. A felperes felszámolásának 2014. november 19-i kezdő időpontja azonban megelőzi ezt a határidőt.

Mindezek alapján nem tévedett az elsőfokú bíróság annak megállapításával, hogy az alpereseket, illetve - a felperes által kiemelten - a III. r. alperest a Cstv 33/A. § (5) bekezdése alkalmazásának feltételét jelentő mulasztás ebben a vonatkozásban nem terheli.
Mindezekből következően minden alapot nélkülöz az a fellebbezési hivatkozás is, miszerint „az alpereseknek a záró adóbevallás és a zárómérleg benyújtásával kapcsolatos igazolt mulasztása megalapozza a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében meghatározott hitelezői érdekek sérelmének a vélelmét."

Az ítélőtábla szükségesnek tartja ugyanakkor itt kiemelni, hogy a Cstv. jelen ügyben alkalmazandó, 2017. július 1-től hatályos 33/A. § (5) bekezdése a vezető tisztségviselő részéről a 31. § (1) bekezdés a) - d) pontja szerinti beszámoló készítési, irat- és vagyonátadási és tájékoztatási kötelezettség nem, vagy nem megfelelő teljesítését már nem a törvényi vélelem alkalmazását megalapozó tényként szabályozza, hanem ahhoz kifejezetten azt a következményt fűzi, hogy az alperesnek kell bizonyítani; a vezető tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.
A Cstv. 31. § (1) bekezdés a) - d) pontja szerinti kötelezettségek nem, vagy nem megfelelő teljesítése (csak úgy, mint az éves beszámoló külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettsége elmulasztása) tényének a megállapítása tehát az ilyen perekben 2017. július 1-jétől nem azzal a következménnyel jár, hogy a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell, hanem „megfordítja" a bizonyítási érdeket.

Az ítélőtábla ennek megfelelően pontosítja az elsőfokú ítélet ezzel kapcsolatos indokolását is, akként, hogy a bizonyítékok - nem jogszabálysértő - értékelése alapján tett fenti megállapítás a jelen perben nem a vélelem, hanem a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alkalmazásának a mellőzését eredményezte.
A Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében írt feltételek fennállásának hiányában ugyanakkor az elsőfokú bíróság a feleknek - az 1.G…/2017/8. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldalán rögzítetten - helytálló tájékoztatást adott a bizonyítandó tényekről, a bizonyítási kötelezettségről és a bizonyítási teherről akként, hogy a felperes kötelezettsége bizonyítani azt, hogy az általa megjelölt időpontban a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezett, illetve, hogy ezt követően az alperesek a vezetői feladataikat egyrészt a végrehajtási eljárásban megjelölt mulasztással, másrészt a kártérítési igényről való lemondással összefüggésben nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látták el, és ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent; az alpereseknek pedig a felelősség alóli kimentése érdekében azt kell bizonyítaniuk, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően nem vállaltak az adós pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan üzleti kockázatot, illetve az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtették a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

Az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában részletesen kifejtette, hogy a felperes az 1952. évi Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a perben reá háruló bizonyítási kötelezettségének miért nem tudott eleget tenni.
Az ítélőtábla a felperes ezt sérelmező fellebbezési hivatkozásait az alábbiakra tekintettel nem találta alaposnak:

Az 1952. évi Pp. 3. § (2) bekezdéséből és 215. §-ából következik, hogy a bíróság a Cstv. 33/A. §-a alapján indított perekben csak a keresetben megjelölt időpontra vonatkozóan vizsgálhatja az adós fizetésképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét, és csak a keresetben megjelölt konkrét magatartások tekintetében állapíthatja meg a volt vezető tisztségviselő(k) felelősségét.
A felperes alaptalanul hivatkozott az elsőfokú ítélet megalapozatlanságára amiatt, hogy „a bíróság indokolatlanul mellőzte az eljárásban annak vizsgálatát, hogy a fizetésképtelenségi helyzet a felperesnél mikor következett be."
A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése ugyanis az adós fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően tanúsított magatartások vagy mulasztások miatt teszi lehetővé a vezetői felelősség megállapítását. A következetes bírói gyakorlat szerint a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében meghatározott fenyegető fizetésképtelenség nem azonos a Cstv.-ben szabályozott, az objektív feltételeken alapuló fizetésképtelenséggel (Kúria Gfv.VII…/2013/9.). Következésképp nem tartozik a jelen perbeli jogvita elbírálása szempontjából releváns tények körébe a felperesnél a fizetésképtelenségi helyzet bekövetkezésének időpontja sem, annak vizsgálata tehát szükségtelen volt. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletét nem teszi megalapozatlanná az, hogy erre vonatkozó tényállást nem tartalmaz.

Az adott esetben a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alkalmazhatóságának hiányában az elsőfokú bíróság - helyesen - azt vizsgálta, hogy az adós elleni végrehajtási eljárás során az I. és a II. r. alperesek a vezetői feladataikat a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták-e el. A felperes a keresetében a felelősségük megállapítását ugyanis kifejezetten ezzel összefüggésben amiatt kérte, hogy nem indítottak a végrehajtás megszüntetése iránt pert, annak ellenére, hogy a T. Kft. le nem járt tartozás behajtására indított ellene végrehajtást, illetve nem terjesztettek elő kifogást a végrehajtó becsérték megállapításával szemben.

Tévesen hivatkozott a felperes eljárási szabálysértésre amiatt, hogy az elsőfokú bíróság a felek (előterjesztett) kérelme nélkül állapította meg azt, hogy a megállapodás nem módosította a végrehajtást alapjául szolgáló követelés teljesítési határidejét. Az 1952. évi Pp. 3. § (5) bekezdése szerint a bíróság a perben - ha a törvény másképpen nem rendelkezik - alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához, vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint felhasználhat minden egyéb bizonyítékot, ami a tényállás felderítésére alkalmas. A 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és a meggyőződése szerint bírálja el.
A perben bizonyítékként csatolt okirat bizonyító erejének értékelése során a bíróság tartalmi vizsgálatot is végezhet. Azt pedig a felperes a fellebbezésében nem fejtette ki, hogy miért volt iratellenes, kirívóan okszerűtlen, vagy logikátlan az elsőfokú bíróságnak a 2012. szeptember 17. napján kelt okiratból levont sérelmezett következtetése. Enélkül pedig minden alapot nélkülöz az a fellebbezési érvelés is, amely szerint „ezért az okirati bizonyítékokkal ellentétesen állapította meg a bíróság, hogy az I. és II. r. alperesek nem követtek el mulasztást azzal, hogy nem indítottak végrehajtási eljárás megszüntetése iránti pert".

Az ítélőtábla nem fogadta el a felperesnek azt az okfejtését sem, hogy az a bizonyítékokkal ellentétes és téves az elsőfokú bíróságnak az a következtetése, miszerint az I. és II. r. alperesek nem követtek el mulasztást azzal, hogy a becsérték megállapításával kapcsolatban nem terjesztettek elő kifogást.
Az ítélőtábla ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság ítéleti indokolásával teljes mértékben egyetértett, ezért azt nem ismételi meg, a fellebbezéssel szemben csupán utal az abban kifejtettekre.

Azt azonban megjegyzi az ítélőtábla, hogy még ha helye lett volna is annak a megállapításnak, hogy az I. és II. r. alperesek alappal kezdeményezhettek volna végrehajtás megszüntetési pert, illetőleg a becsérték megállapításával szemben végrehajtási kifogást, érdemben annak sem lett volna kihatása a döntésre.
A felperes ugyanis már a keresetlevelében is arra hivatkozott, hogy: „A végrehajtási eljárás alatt az I. és II. r. alperesek kötelezettségszegő magatartást folytattak, a felperes érdekeit a végrehajtásban nem képviselték." Az I. r. alperes felelősségét ezen kívül amiatt kérte megállapítani, hogy - a T-G. Kft. végrehajtást kérői jogutód ügyvezetőjeként - a végrehajtási eljárásban a felperessel ellenérdekű félként járt el, amit az 2017. október 25-én benyújtott előkészítő iratában azzal egészített ki, hogy a felperes ügyvezetői tisztségét sem vállalhatta volna el, „mivel személyében érdekellentét állt fenn, ezzel megsértette a Ptk. 221. § (3) bekezdését, valamint a Gt. 30. § (2) bekezdésében foglalt jogszabályhelyeket."
A 2017. december 6-án előterjesztett 17. sorszámú előkészítő iratában is azt hangsúlyozta, hogy az I. r. alperes az „üzletrész adásvételi szerződés, valamint az engedményezési okirat" megnevezésű szerződés alapján éppen a végrehajtást kérő T. Kft. javára mondott le 82 627 000 Ft és annak kamatai követelésről mindenféle ellenszolgáltatás nélkül, a felperes és a hitelezői kárára.
A felperes által hivatkozott Gt. 30. § (2) bekezdése szerint a gazdasági társaság vezető tisztségviselői mindenekelőtt a gazdasági társasággal szemben tartoznak kártérítési felelősséggel a társaságnak okozott károkért. A Cstv. 33/A. §-a ugyanakkor egyértelműen a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetben lévő adós ügyvezetője hitelezői érdekeket sértő - a korábban a Gt. 30. § (3) bekezdésében előírt kötelezettséget nem teljesítő - magatartásának szankcionálását célozza, azáltal, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontjától kezdődően az adós vezető tisztségviselőjének az ügyvezetési feladatait már nem az adós társaság, hanem a hitelezők érdekeinek az elsődlegessége alapján kellett ellátnia.
A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése ezért olyan speciális anyagi jogszabály, amely alapján a gazdálkodó szervezet vezetője - az egyéb feltételek fennállása mellett - csak a hitelezői érdekek figyelmen kívül

hagyása miatt felel, az adós társaságnak okozott érdeksérelem miatt ez alapján nem vonható felelősségre. Erre más anyagi jogszabályok rendelkezései szerint van csak lehetőség, amelyekre azonban a felperes nem hivatkozott.

A jelen esetben a felperes a keresetében mindhárom alperessel szemben a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének első fordulata alapján kérte a vezetői felelősségének a megállapítását.
Ezért az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta mindenekelőtt azt, hogy megállapítható-e az alperesek részéről a felperes által állított jogellenes ügyvezetői magatartás, azaz az ügyvezetői feladatok hitelezői érdeksérelemmel történt ellátása.

Az ítélőtábla a bizonyítási teher felperesre telepítését sérelmező fellebbezési hivatkozásnak tekintette azt, miszerint az elsőfokú bíróság indokolatlanul mellőzte annak vizsgálatát is, hogy az I. r. alperes árnyékvezetőként működött-e a felperesnél a jogviszonya megszűnését követően. A fellebbezés azonban az általános kijelentésen túl nem tartalmaz jogi érvelést arra vonatkozóan, hogy ez miként hatott ki az érdemi döntés megalapozottságára.
Az ítélőtábla pedig konkrét indokok nélkül ezt nem találta az elsőfokú határozat olyan hiányosságának, amely a hatályon kívül helyezését indokolttá tenné.

Az ítélőtábla nem találta alkalmasnak az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére vagy megváltoztatására a felperesnek azokat a fellebbezési hivatkozásait sem, amelyekben az elsőfokú bíróság ítéletének a vagyoncsökkenés bizonyítatlanságára vonatkozó megállapításait sérelmezte.

Mivel a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősség csak a vezető tevékenységével, illetőleg mulasztásával okozati összefüggésben álló kár mértékéig terjedhet, és a felperes által hivatkozott következmény a vagyoncsökkenés, amelynek feltárása a megállapítási perben lehetséges, ezért az elsőfokú bíróság azt helyesen vizsgálta, hogy megállapítható-e a keresetben állított vagyoncsökkenés bekövetkezése.
Arra tekintettel azonban, hogy az elsőfokú bíróság helytálló következtetést vont le arra, miszerint a felperes által állított magatartások miatt az alperesek vezetői felelőssége nem állapítható meg, már nincs kiemelt jelentősége annak, hogy azokkal összefüggésben a vagyoncsökkenés - a felperes fellebbezésében hivatkozott okokból - megállapítható lett volna-e.
A Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerinti felelősség megállapítási perben ugyanis a bizonyítási kötelezettség általános, 1952. évi Pp. 164.§-ában előírt szabálya szerint a felperesnek (hitelező, vagy a felszámoló által képviselt adós) kell bizonyítania, hogy a keresetlevelében megjelölt tényelőadása szerint:
- az adós társaság felszámolás alatt áll, illetőleg ő az adós elleni felszámolásban hitelező,
- az általa alperesként perbe vont személyek a kezdő időpont előtti három évben az adós vezető tisztségviselői voltak,
- a fenyegető fizetésképtelenség az általa meghatározott időpontban bekövetkezett,
- ezt követően a vezető megjelölt magatartása (intézkedése vagy mulasztása) az adós társaság vagyonát csökkentette, vagy a hitelezők követeléseinek teljes kielégítését meghiúsította, vagy a vezető elmulasztotta a környezeti terhek rendezését.
Bármelyik feltétel bizonyítatlansága esetén a Cstv. 33/A. §-a szerinti felelősség megállapítására nincs lehetőség.
Miután az ítélőtábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperes jogellenes ügyvezetői magatartás tanúsítását az I. és a II. r. alperes vonatkozásában nem bizonyította - a III. r. alperesnek a vezetői kártérítési felelőssége megállapítását pedig önmagában az a felperes által hivatkozott körülmény, hogy eleget tett-e az adós éves beszámolója letétbe helyezési és közzétételi

kötelezettségének, vagy a Cstv. 31.§ (1) bekezdés a)-d.) pontja szerinti irat- és vagyonátadási, tájékoztatási kötelezettségének nyilvánvalóan nem alapozza meg - ebből következően a Cstv. 33/A. §-a alapján fennálló felelősség tekintetében nem bírhatna jogi jelentőséggel az sem, hogy az alperesek ezen tevékenységeivel összefüggésben a felperes által hivatkozott vagyoncsökkenés megállapíthatóan bekövetkezett-e. Ezért az ítélőtábla az ezzel kapcsolatos fellebbezési érvek értékelésével, mint szükségtelennel érdemben nem foglalkozott.

Mindezekre tekintettel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253. § (2) bekezdés I. fordulata alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a másodfokú eljárási költségeit (ügyvédi munkadíj) magának kell viselnie, és az ítélőtábla az 1952. évi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján őt kötelezte az I. r. alperes javára az ügyvédi munkadíjból keletkezett másodfokú perköltsége, míg - a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 17. és 18. §-aira figyelemmel a jelen eljárásban még alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) és 15. § (1) és (3) bekezdése alapján - az illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett - az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja és a 46. § (1) bekezdése szerint - 48 000 Ft fellebbezési eljárási illeték állam javára történő megfizetésére.
A másodfokú ügyvédi munkadíj összegét az ítélőtábla - abból kiindulva, hogy a pertárgy értéke nem állapítható meg - a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3)-(5) és a 4/A. § (1) bekezdései szerint - de figyelemmel a kifejtett ügyvédi tevékenységre, és arra, hogy az ítélőtábla tárgyalást nem tartott - a (6) bekezdés alkalmazásával (10 óra x 2 500 Ft + 27% áfa) 31 750 Ft-ban állapította meg, amelynek megfizetésére a felperest az 1952. évi Pp. 217. § (1) bekezdése szerinti általános teljesítési határidőben kötelezte.

Debrecen, 2018. július 13.

Dr. Görög Attila sk a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk előadó bíró, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk bíró